

POPLETENÉ VIANOCE

Cesta za zimným šťastím

ANDREA M. GUASTELLA

Andrea M. Guastella

POPLETENÉ VIANOCE

Keď sa dve neznáme rodiny stanú jednou

Text © by Andrea M. Guastella, 2024

Obálka © by Lívia Tvrdoňová, 2024

Citácie © Nerealista © by Adam Kováčik, zakladateľ

Tlač: Polygrafické centrum, s.r.o., Bratislava

ISBN: 978-80-69137-12-7

Z vďaky venujem svojim mentorkám Madamke a Zuzu.

Bez vás by tento vianočný príbeh nikdy nevznikol.

Ďakujem za skvelé nápady a za nekonečnú podporu!

Kysucký slovníček

koniferka – borovička

kérovať – šoférovať

mám z toho také stihy – som z toho úplne mimo

korheľ – niekto, kto veľa pije

vymletý – pribrzdený

polesník – zemiaková placka

hebedo – niekto tučný

Kelo? – Koľko to stojí?

fest pekný – veľmi pekný

kolík – hlupák

kudelár – peňaženka

Vrabčiar – obyvatelia Krásna nad Kysucou

***Román Vianočný bozk, 2024**

(autorka Kristína Ježovičová)

Cudzie slová:

benvenuti – vitajte

davvero gentilissimi – ste skutočne milí

certo signore – samozrejme, pane

notte, bella – dobrú, kráska

buongiorno – dobré ráno

bellissimo nome – krásne meno

piacere – teší ma

Che dice? – Čo hovorí?

Come sta? – Ako sa máte? (vykanie)

Come ti chiami? – Ako sa voláš?

attento – daj pozor

stupide zanzare – hlúpe komáre

*epifanía – taliansky cirkevný sviatok Zjavenie Pána (6. január).
Dobré deti dostávajú sladkosti alebo hračky a tie, ktoré neposlúchali, naopak, od bosorky Befany dostanú čierne uhlie a cesnak.*

buonasera a tutti – dobrý večer všetkým

grazie, amore – ďakujem, drahý/láska

ti prego, andiamo – prosím, poďme už

tutti frutti – všetky druhy ovocia

mi dispiace – mrzí ma to

prego – nech sa páči

panettone – tradičný taliansky koláč podobný vysokej bábovke, ktorý nesmie chýbať na vianočnom stole

„Ten, kto v ľuďoch hľadá dobro, nakoniec nájde šťastie.“

Nerealista

December

Na tabuli zavesenej na stene preskočilo nasledujúce poradové číslo. To, na ktoré veľká digitálna obrazovka upozornila hlasným zazvonením, bolo moje. Natešene som vykročila k jednému z okienok, nad ktorým blikala číslica, akú som pevne držala v rukách.

„Dobrý deň. Prvou triedou do Talianska, prosím.“

Panej za priehľadným sklom som cez vyrezané okienko podala obálku. Po celý čas, ako som netrpezlivo vyčkávala v dlhom rade, ktorému sa pošta v uponáhľaných predvianočných dňoch nevyhne, som v rukách stískala bielu obálku s adresátom až v talianskom Assisi, o ktorom som doteraz nikdy nepočula. Prednedávnom som u rodičov z vysokej skrine s policami plnými kníh zo všetkých kútov sveta vytiahla práve tú osudovú.

Starý zožltnutý román v taliančine ma pichol v oku, akoby to bol šíp osudu, ktorý sa mi snaží niečo povedať. Nevedela

som po taliansky tak dobre ako moja mamka, no vďaka jej vytrvalej záľube a jednej letnej dovolenke v Alpách som sa čo-to naučila. Už dlhší čas po rozchode s istým mamičkiným maznákom som sa s mužmi inak ako priateľsky radšej nestretávala. Tento šuhaj vo mne zanechal nemalé jazvy, najmä jeho panovačná mamička v kroji. Na každú jednu omšu chodievala v ľudovom a v kostole spievala tak hlasno, div Ježiš z kríža nespadol a posvätená oblátka sa sama nezlomila. Ešte aj na dnešnej nedeľnej omši som musela strpieť ten jej falošný spev. Nenadarmo sa vraví, že pred tým, ako sa za muža vydáš, treba sa pozrieť na jeho matku.

Stískala som obálku, v ktorej boli dve vianočné pohľadnice. V starom románe bola zastrčená pohľadnica priamo z mestečka Assisi. Rohy mala z dlhej cesty z Talianska až na slovenské Kysuce mierne ošúchané a postláčané. Na zadnej strane bol napísaný stručný vinš k Vianociam a...

A veta, ktorá ma prinútila stáť dnes práve tu a poslať odpoveď. Ten neznámy dal obzvlášť pozdravovať *výnimočnú dcéru*. To som akože mala byť ja. Moji rodičia okrem mňa iné deti nemajú, aspoň o nikom takom neviem.

No nikdy mi nikto tento lichotivý odkaz neodovzdal. Od koho mohol byť? Keď som sa na „zabudnutú“ správu pre mňa spýtala mamky, nepamätala si. Pečiatka na poštovej známke zvedavým očiam pošepkala, že pohľadnica docestovala k rodičom pred pätnástimi rokmi!

Zatúžila som zistiť, ako asi vyzerá môj taliansky Shakespeare. Moje vianočné ja sa pustilo do romanticko-dobrodružnej predstavivosti.

Milovala som biele Vianoce spolu so všetkými ľudovými tradíciami. Tam u nás na Kysuciach sa v dome u rodičov spolu s dedkom a babkou vianočné zvyky ctia a dodržiavajú každý jeden rok.

V tom období moja rozprávková fantázia nepozná hranice. No aj bez detského fantazírovania nie je predsa náhoda, že práve v deň odchodu na dovolenku do zasnežených *talianskych Álp* som natrafila na pohľadnicu z *talianskeho* mestečka Assisi zastrčenú v *talianskom* románe s názvom *Va' dove ti porta il cuore* – Chod' tam, kam ťa srdce zavedie.

Vianočne naladená myseľ nebola schopná racionálne uvažovať. Jednoznačne to bol osud. Musela som tomu romantickému čitateľovi odpovedať, hoci až po pätnástich rokoch. Sú predsa Vianoce a ja mu s radosťou pošlem na adresu v Assisi rovnako milý vianočný pozdrav s našou slovenskou ľudovou krásou zvečnenou na opačnej strane pohľadnice. Aby si môj čiteľ pamätal, od koho pohľadnica je, vložila som do obálky aj tú jeho spred pätnástich rokov.

Prsty poľavili, pani za okienkom si obálku vzala a hlasným opečiatkovaním známky list odsúdila na priamu linku až do Talianska. Na tvári sa mi zjavil ten najdetskejší natešený úsmev od ucha k uchu. Už v tej chvíli som sa nemohla dočkať, ako sa po netradičných Vianociach v Alpách vrátim domov a ja si hádam nájdem v schránke list z Assisi.

Dúfala som len v jedno: hádam môj Shakespeare za tých pätnásť rokov nezmenil adresu. To by bol poriadny škrt v mojich romantických predstavách o talianskom filme s happyendom.

Nirvánu z tváre mi v priebehu sekundy vymazalo jedno
jediné zazvonenie telefónu. Vedela som, kto mi volá. Mam-
ka!

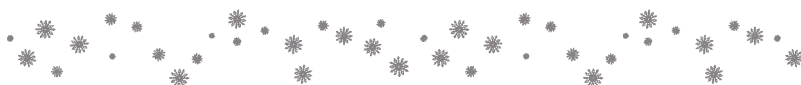
„Už idem, na pošte bol neskutočný rad,“ zadychčane som odpovedala a rozbehla som sa k podzemnému poschodiu, kde bratislavské obchodné centrum ukrýva ozrutnú autobusovú stanicu.

„Už vás vidím,“ ubezpečila som ju a v duchu som sa musela smiať, pretože mamka vo svojej plnej XXL veľkosti stála vo dverách autobusu a tatko sa tváril, že ju nepozná. Modlila som sa, aby šofér, ktorý zatváral dverka za batožinou, nebol rýchlejší ako ja. To by bola scénka!

„Tu, mami, napravo.“ Zamávala som jej voľnou rukou a ona ležérne ustúpila o dva kroky bokom, akoby sa predtým vôbec na nič neodhodlávala.

Autobus vyrazil z tej najväčšej stanice, akú hlavné mesto

má, priamou linkou na letisko vo Viedni. Chystali sme sa ísť lietadlom a stráviť ten najkrajší čas v roku dovolenkou na svahu. Tento rok budeme na Vianoce v talianskych Alpách. *Ciao, ciao, Kysuce! Benvenuti nelle Alpi!*

Len čo sme vystúpili z lietadla, tuho som si pritiahla lyžiarsku bundu až ku krku. Zavial ten najchladnejší horský vánok, aký v našich Tatrách ani nemáme. V bare príletovej haly som si s rodičmi dala poriadne silné *ristretto* postojačky. Telom sa nám rozliat kvalitný kofeín a v sekunde nám stiahol zreničky.

„Na toto som čakala pätnásť rokov,“ slastne si povzdychla mamka, ktorá miluje všetko talianske. Obzvlášť kávu. Ako to tu v baroch bolo zvykom, na pultík nám položili drobnú šáločku ako pre bábiky s nie viac ako polievkovou lyžicou kávy, ktorú sme do seba postojačky prevrátili, akoby to bola tatková poctivá koniferka z pivnice. Síce káva, no prebrala nás takmer rovnako.

„Dievča moje, tu máš servítku.“ Mamka mi podávala pokrkvajú, možno už aj použitú vreckovku. Utrela som si ňou kvapku krvi, ktorá mi stekala z nosa. V dôsledku podtlaku v lietadle sa mi krv z nosa pustila počas letu zo trikrát.

„Kedy už zabehneš k lekáreke na kontrolu?“ zavrčal tatko. Už niekoľkokrát sa mi snažil dohovoriť, no zakaždým som ho odbila. Celkom som jeho rozhorčeniu nad mojou ľahostaj-

„Dobre, dobre, po sviatkoch.“ Vystrúhala som detskú grímasu.

„Naozaj. Hneď po návrate ti pošlem fotku z čakárne. Spokojný?“

Hoci som už mala dvadsaťosem, tento karhavý prst vo mne ešte stále dokázal vyvolať strach. To som mu však prezradiť nemienila.

„Ako ďalej, šarmantná sprievodkyňa?“ Tatko vtisol mamke jeden bozk na líce.

„Vezmeme si taxík až do Cortiny. Tam sa ubytujeme a môžeme ísť na potulky.“ Mamka natešene pleskla rukami, hrdá na svoje organizačné schopnosti.

S rodičmi sme necestovali ďalej ako do Česka. Našou jedinou zahraničnou dovolenkou boli letné Alpy v Taliansku, keď som mala trinásť rokov, a aj tú nám do detailu pripravila cestovná agentúra, ktorá starostlivo viedla každý náš krok.

Mamka však mala skutočné nadanie na organizáciu. Výlety, ubytovanie a cestu, hoci len po Slovensku alebo Česku, zakaždým pripravovala ona, aj preto sa rodinné víkendovky niesli v pokojnej a veselej nálade bez dobre známych cestovateľských stresov.

Asi po hodine a pol cesty taxíkom sme minuli krásne prírodné scenérie hôr s modrými jazerami.

„Parco Laghi Blu naľavo, vážení,“ oznámila naša šarmantná sprievodkyňa z Kysúc s nosom zaboreným do mapy rozloženej cez kolená. „To bolo Mŕtve jazero a teraz na opačnej strane uvidíme jazero Santa Croce.“ Zdvihla hlavu a čakala na správny moment.

Spoza zasneženého košatého stromu sa nám naskytl úchvatný výhľad z vysokánskeho mosta na široké jazero s drevenými loďkami a bielou dvojhorou v pozadí. Cesta pozdĺž hôr Monte Toc, ako nás mamka cestou geograficky vzdelávala, spríjemňovala dlhú chvíľu. Rieka, ktorú sme po ceste nasledovali, sa nám stratila z dohľadu, keď taxikár zišiel z cesty a odbočil doľava. Mamka mu súhlasne prikývla, čím mu tak trochu okato ukázala, že kontroluje trasu. Ak si to ten chudák neuvedomil vďaka mape Dolomitov rozloženej cez dve sedadlá, kontrolné gesto mojej mamky mu to práve predviedlo s plným počtom bodov z trúfalosti.

„A tu sa už pýši hora Antelano. Ach, to je nádhera!“ Svoju rolu slovenskej sprievodkyne v talianskych Alpách brala smrteľne vážne.

Musela som uznať, že dramatické ostré štíty hôr, ktoré nás až do cieľa obkolesovali, vo mne vzbudzovali rešpekt a okúzlenie nádherou zároveň. Niekde trčal kúsok skaly, no inak boli kopce celé pokryté tým najčistejším bielym snehom.

„Toľká krása!“ vyslovila som nahlas.

Z benátskeho Letiska Marca Pola sme sa do Cortiny dostali za necelé dve hodiny. V čase nášho príchodu mal sneh modrastú farbu mesiaca.

„Bravo!“ pochválila mamka taxikára a tatko len flegmatic-

ky pokrútil hlavou. Nato nám tichý chlapík vyúčtoval sumu, z ktorej už mamka až taká nadšená nebola.

„Osemdesiat eur?!“ Tatko sa k nej namosúrene naklonil s hlasným šepotom.

„Pst! Tichšie!“ Mamka obdarovala taxikára posledným úsmevom so zaťatými zubami. „Autobusom by to bolo príliš komplikované a zdĺhavé. A navyše odkéroval to do dvoch hodín. V Alpách sme po pätnástich rokoch. Môžeme si teda dovoliť vianočnú dovolenku, ako sa patrí.“ Pohladkala tatka prstami po líci a s rozpaženými rukami nám slávnostne ukázala náš domov na desať dní.

Až doteraz precízny výber tej najkrajšej drevenej chaty v tomto lyžiarskom stredisku pred nami tajila. A dnes sa na kopci nad nami týčila luxusná dvojposchodová chata so zaskleným prízemím s kozubom, v ktorom tlel príjemný červenooranžový plamienok. Ale... Naozaj stúpa do chladného vzduchu hlboko pod nulou dym?

Nielen rozpálený kozub na prízemí vo mne vyvolával pochybnosti. Na poschodí sa v dvoch oknách vedľa seba svietilo a prízemie okrem svetielkujúceho kozuba osvecovali tlmené svetlá stojacích lúč, ktoré sa ťahali až po zem.

„Si si istá?“ zaváhal aj tatko, akoby vedel, čo sa mi preháňa hlavou.

„Som si celkom istá. Vidíte? To sú služby! Prichystali nám chatu tak, aby sme sa hneď od dverí zohriali. Geniálne! *Bravissimi!*“ Mamka sa rozplývala nad kultúrnymi rozdielmi a talianskou dôveryhodnosťou.

„A pozrite! Dvere nie sú zamknuté. Nenechajú nás mrznúť

čo i len minútu, kým prinesú kľúče. Tak toto by sa u nás nikdy nestalo. Luxusná chata a bez zámku na štyri západy. Iný svet!”

„Skutočne, ale zjavne niečí iný,” podpichla som ju, len čo sme všetci traja vstúpili dnu a zatvorili za sebou mohutné dvere. Vo vyhriatej obývačke pri ohníku vysedával postarší párik a obom ruky zohrievala šálka rozvoniavajúceho pomarančovo-škoricového čaju. Preľaknuto sa na nás dívali.

„*Buonasera. Noi...* my sme prišli zo Slovenska. Tu je naša rezervácia na meno Horníková. *Grazie*, ďakujeme za nádherné privítanie. *Davvero gentilissimi!*” Mamka spravila krok do priestoru s papierom preloženým napoly v ruke. Postarší pár na nás naďalej zíral ako na mátohy, ktoré u nás doma spreádzajú svätú Luciu kráčajúcu po nočných uliciach v bielom šate.

Mamka zastala a netrpezlivo vyčkávala, pričom sa jednou rukou nervózne škrabkala za uchom. „Súdim, že túto rezerváciu asi nepotrebuje vidieť. Izby sú na...”

„Naopak, ja ju chcem vidieť.” Zboku sa zjavil vysoký štíhly muž v mojom veku s tmavým strniskom a dlhšími vlasmi voľne začesanými dozadu. Viditeľné línie po širokom hrebeni, ktorým si tento sympaták ofinku precízne začesával, tipujem, minimálne pol hodiny, napovedali, že na rozdiel od mňa má život dokonale zorganizovaný. Tón hlasu sa mi nepozdával a vycítila som v ňom akúsi arogantnosť. A že takéto služby na Slovensku nemáme... Ach, tá moja mamka!

„Samozrejme. *Certo, signore.*” Podala mu mamka vytlačennú rezerváciu a vyčkávala spolu s nami.

Po dlhej chvíli zdvihol zrak a všetkých si nás očami premeriaval. Neuniklo mi, že pri havraních vlasoch jeho jasnomodré oči vynikali ako zrkadlové jazero uprostred najvyšších štítov hôr. Napätie v tvári mu povolilo. „Hovorí pravdu.“ Otočil sa na staručký pár pri kozube.

„Čo sa deje, *amore?*“ prehovorila pani, ktorá mohla mať blízko k sedemdesiatke.

„To nič, *nonna*. Vyriešime to. Táto rodina má chatu rezervovanú na rovnaký termín ako my.“ Pohľad upriamil na mňa a čakal odpoveď.

Vyriešime to? Pre Kristove nohy, ako chce vyriešiť to, že dve rodiny, ktoré sa vôbec nepoznajú, majú rezervovanú tú istú chatu až do Vianoc?!

„Zavoláme majiteľovi a ten im nájde náhradné ubytovanie,“ dodal, keď nedostal od rodiny Horníkovcov odpoveď.

On sa asi zbláznil! My sa máme sťahovať?! Čo takto zbalit si ten vypasovaný hrudník do svojho talianskeho kufríka na kolieskach a odcupitať?

„Ukáž mi tú rezerváciu, mamka.“ Vstúpila som do priestoru medzi nimi a ten nešťastný kancelársky papier som mu vytrhla z ruky. V hlave som si poskladala vetu, ktorú som sa chystala vysloviť v taliančine, hneď niekoľkokrát.

„Je mi ľúto, no my nikam nejdeme. Rezervácia bola potvrdená pred niekoľkými mesiacmi na meno Horníková. Spýtajte sa, prosím, majiteľa na nejaké komorné ubytovanie pre VÁS!“

„Pre nás?“ Pristúpil o krok bližšie, čím sa drzo dostal do mojej intímnej zóny, ktorá sa na verejnosti s neznámymi

slušne dodržiava. „Hádam si chcela povedať pre vás, hm?“ narážal na nie najlepšiu výslovnosť pri dvoch podobných slovách, v ktorých študenti taliančiny robia často chybu.

„Nie. Nechcela som povedať *NOI*, ale *per VOI*, *ignore*. Prepáčte, nepredstavili sme sa.“

Na okamih zaváhal, kým sa vo všetkej zdvorilosti predstavil: „Nicola.“ Zadíval sa mi do očí a zamračil sa, pretože odo mňa očakával to isté a tá chvíľka ticha mu začala byť očividne nepríjemná.

„Zuzana. Priezvisko nemáš?“ Chytila som ostnatý plot, za ktorým stál, a podpichla som ho.

Kútikmi mu šklblo do hravého poloúsmevu. „Postačí Nico.“

„Ja tomu nerozumiem.“ Mamka po celý čas lúštila vytlačenú rezerváciu, ktorá nikomu v tejto miestnosti nedávala zmysel. „Je tu všetko. Mali sme to potvrdené už v septembri, ako je teda možné...“

Nico zdvihol telefón a s plynulou taliančinou, ktorou majiteľa na druhej linke zasypal otázkami, odkráčal ďalej. Kým telefonoval, ja, mamka, tatko a Nicova babka a dedko, ak som správne pochopila slovo *nonna*, sme na seba nechápavo zírali.

Také trápne! Neskutočne!

Keď Nico konečne zložil telefón, predstúpil pred nás všetkých, a kým vyslovil tie slová, poriadne sa nadýchol.

„Cortina je vychýrené alpské lyžiarske stredisko. Najmä pred Vianocami. Mrzí ma to, nastala chyba v rezervačnom systéme, no horšia správa je, že momentálne je celá lokalita plne obsadená.“

„Ako môže nastať chyba v rezervačnom systéme?!“ Hnev zo mňa vyletel ako ohňostroj. Mamka sa na túto dovolenku tešila už od leta. Keď rezervovala chatu, o ktorej nám nechcela povedať ani slovo, vedela som, že na stránkach s ubytovaním surfuje tak dobre, ako varí a pečie v kuchyni. Papier nepochybne jej šikovné zručnosti pri rezervácii potvrdzoval. Nerozumela som, o akej hlúpej chybe v systéme tento frajer hovorí.

Odkašľal si. „Moja rezervácia prišla posledný deň v júni. Vaša prvého júla. Rezervácia na tie isté dni sa neaktualizovala s predajnou stránkou a vy ste tak mohli chatu rezervovať znovu. Mrzí ma to. Nie je to vaša chyba, žiaľ, stalo sa.“

„Nerozumiem tomu ani tak.“

Zdvihol obočie. „Jedna rezervácia prešla. Na stránke však chata zostala stále dostupná. Prišla druhá rezervácia a majiteľ zaevidoval iba jednu.“

„Nie tomu. Nerozumiem, prečo by sme sa práve my mali uspokojiť s niečím náhradným. Ak to nie je naša vina, prečo sa do Vianoc neodťahujete vy?“ Pozrela som súcitne na postarší pár. „Nič osobné, prepáčte.“

Nico preniesol celú svoju váhu z jednej nohy na druhú a ruky si prekrížil na hrudníku. S víťazoslávnym drzým výrazom v tvári odôvodnil: „Vianoce. Hlavná sezóna. Stredisko je plne obsadené. Ešte niečo?“

„To by už stačilo. Mačku a myš máme aj doma.“ Mamka zahodila tenký papier a rozhodla sa veci vyriešiť po dospelácky. „Mám z toho už také stihy! Ak som správne pochopila, stredisko je plne obsadené. Chybu v rezervácii nanešťastie už nezmeníme, takže čo navrhoval majiteľ v telefóne?“

Nico mi venoval poslednú sebaistú grimasu a potom všetku pozornosť nasmeroval na mamku, ktorá chcela ošemetnú situáciu čo najskôr vyriešiť.

„Správne, *signora*.“

Mamka sa okamžite začervenala.

„Ak si nechcete pokaziť dovolenku a Vianoce, jediná možnosť je zostať tu a užiť si srdce Dolomitov v pokoji a priateľstve.“ Na zlomok sekundy očami zablúdil ku mne. „Chata je dostatočne veľká. Na poschodí je ďalšia izba, kde si s manželom môžete oddýchnuť po dlhej ceste.“

„Iba jedna?“ vstúpila som im do rozhovoru.

Nico sa vystrel, aby pôsobil ešte vyššie a sebaistejšie. „V druhej izbe spia moji starí rodičia a na opačnej strane je ešte jedna.“

„Vynikajúco!“ Zdrapla som kufor.

„Už som sa vybalil, ale... podelím sa o matrac vo všetkej počestnosti.“ Opäť sa zadíval na mamku a tá mu takmer obratom jeho šlachetné gesto schválila.

Bolo jej jedno, že vlastnú dcéru vohnala do jamy levovej. Vidina, že by sme sa mali vrátiť tam, odkiaľ sme prišli, jej zatemnila myseľ a pristúpila aj na ten najhlúpejší nápad v histórii popletených rezervácií sveta.

„Konečne by som sa už natiahol. Kdeže je tá izba, miláčik? Opýtaš sa ho po taliansky?“ Na jej stranu lode sa pridala aj tatko a na druhom konci som zostala stáť sama ako Rose na Titanicu.

„Tak už poďme. Predstavíme sa neskôr, veď očividne dovolenkujeme spolu. Som strašne uťahavý.“

Rodičia sa pobrali aj s kuframi hore schodmi, odhadujem

do útulnej izbičky, zatiaľ čo ja som meravo stála na tom istom mieste.

„Ďakujem za návrh. Radšej sa vyspím tu na pohovke,“ odvrkla som ako pokarhané dievčatko.

„To nebol návrh. Povedal som, že sa rád podelím o matrac, nie o svoje telo, *bella*.“

Paráda! Bez toho, aby sa ma niekto opýtal, sa začalo prvé dejstvo hry Kocúrkovo. Čo ma ešte čaká po krátkej prestávke?

Druhé dejstvo predstavenia pokračovalo ešte v ten večer. Rodičia sa bez hanby odobrali na noc do poslednej voľnej izby na poschodí s kúpeľňou. Vo veľkej spoločenskej miestnosti som zostala sama.

Hoci v kozube tlel oheň, v priestrannej miestnosti s vysokým stropom mi aj tak bola zima. Kožený gauč bol studený a nepohodlný, dokonca na ňom nebol ani jeden dekoračný vankúšik či teplá prikrývka. Nemala som teda inú možnosť ako vyšliapať hore schodmi a zaklopať na tie prekliate dvere. Keďže si pán drzáň privlastnil tú najväčšiu izbu s kráľovskou posteľou, jeden vankúš a teplý paplón mu asi budú nanič.

„Rozmyslela si si to?“ Namyslene nadvihol obočie a okázalo skontroloval chodbičku na poschodí pohľadom doprava a potom doľava.

Ach, áno, ty namyslenec! Všetci už spia. No neprišla som stráviť noc na spoločnom matraci.

„Dolu je zima, hm... *freddo*,“ snažila som sa lá mavou talian-

činou zdôvodniť svoju neskorú návštevu. Únava z cesty a pokročilá hodinka sa ma zmocnili dlhými rukami, a tak mi ani to málo, čo som v taliančine vďaka mamke ovládala, nešlo poriadne vysloviť.

„Môžeme aj po slovensky.“ Huncútsky sa uškrnul. „Po taliansky si asi príliš nepohovoríme.“

Asi po minúte ticha ho môj nechápavý výraz a očividné ťažkosti zapojiť v tejto hodine mozog prestali baviť.

„Mama je Talianka a otec Slovák,“ vysvetlil a ani si neuvedomil, ako veľmi sa moje sivé bunky potešili.

Bez zbytočných a v tomto okamihu úplne nepodstatných otázok som prešla rovno k veci: „Podal by si mi vankúš a paplón, ktoré máš navyše?“

„Takže neprijímaš matracový návrh?“ Zahľadel sa na posteľ a potom na mňa s výzvou v očiach, hoci jeho ústa vraveli niečo iné. „Myslel som to s celkom čistými úmyslami.“

Otrávene som natrčila ruku medzi dvere a tou najflegmatickejšou grimasou som mu naznačila, ako veľmi mi je jeho návrh ľahostajný a ako veľmi som v tejto chvíli zmorená z cesty. Potrebovala som už konečne zavrieť oči a spať. Bol to príliš dlhý deň a v bruchu sa mi mrvilo tak zo dvadsať ustráchaných mravcov z neistoty. Na mamkinej vysnenej dovolenke sme skončili v chate s cudzími talianskymi turistami na najbližších desať dní. Hotová pohroma!

Bez slova sa pobral k posteli, vzal, po čo som prišla, a do rúk mi vtесnal vysoký vankúš aj kôpku pokrkvanej zimnej prikrývky, cez ktorú ma nebolo ani vidno.

„Ďakujem,“ zaznelo spod paplóna.

„Haló, haló. Niečo si hovorila?“

„Ha-ha,“ sršal zo mňa sarkazmus. Skutočne mi to nepripadalo vtipné. Namiesto posmeškov mi Nico mohol radšej džentlmensky odniesť túto paplónovú horu až dolu. On sa však zabával.

„Dobrá noc,“ zavelila som naštvane.

„*Notte, bella!*“